

er Stiksejer, kan det tænkes, at man siger: Den Mand er slet ikke danskt, han er tytt, han er fjende, altsaa tage vi hans Stik. Jeg vil endelig sige, at jeg ved i Grunden slet ikke, hvorfra man har det, at naar man overhovedet vil forudsætte, at man saaledes virkelig vil søge at kondemneres alt, hvad der er fjendtlig Ejendom, man saa skulde være saa sikker paa, at den saakaldte Aktieselskabsform skulde blive respekteret. Nej, jeg tror rigtig nok, at dersom man vil hengive sig til Frygt af den Art, er der saa mangfoldige andre Maader, hvorpaa neutrals Stater kunne blive chikanerede af krigsførende Magter, at det her omhandlede Punkt ikke spiller nogen som helst videre Rolle i Sammenligning med de øvrige. Jeg tror derfor ikke, som jeg ogsaa har sagt i det andet Ting, at naar man mener, at det har Interesse at tage det saa, at fremmede Kapitaler kunne blive delagtige i danske Skibe, ogsaa i Form af Partrederi, det da har nogen Betænelighed at vedtage den foreslående Bestemmelse, og jeg ser egentlig ikke, hvad der skulde komme ud af at udsætte Sagen, thi vi kunne jo ikke i den Sag komme videre, end vi ere. Man kan fortsætte sine Fantasier over, hvad en krigsførende Magt kan finde paa at gøre, og i hvilken Grad den kan nægte folkeretlige Sætninger sin Anerkendelse og gaa vilkaarligt frem, men nogen som helst Bished i Henseende til, hvilket Maal af Magtmisbrug, man her kan komme til, det ser jeg ikke, at man naa ved fortsatte Spekulationer. Det vil staa til næste Aar som nu i dette Djebligt, og derom kan enhver især have sine mere eller mindre løse Forestillinger, men til Bunds i denne Sag eller til flere Resultater i denne Retning kan man ikke komme. Nu siger ganske vist det ærede Medlem, at man kan saa at vide, hvad Nordmændene gøre, men det er jo noget, som aldeles ikke vil kunne øve videre Indflydelse i Tilfælde af Krig, thi der er ingen af de store fjendtlige Magter, der vil bryde sig videre om, hvad Nordmændene gøre i den ene eller anden Henseende. Jeg kan derfor ikke stonne, at der kan vindes noget som helst ved at udsætte Sagen, men der er derimod et, som jeg meget godt kan stonne, at der kan komme ud af at vende tilbage til den tidligere Affættelse, og det er, at man paa dette sene Stadium kunde berede Loven saadanne Banstigeligheder, at den slet ikke kom ud. Jeg skal ikke nærmere fordybe mig deri, men det liager jo klart for Dagen, at hvis det andet Ting ikke vil fravige sit Standpunkt, vil Enden paa den Historie blive, at Loven ikke kommer ud. Jeg hengiver mig

imidlertid til det Haab, at det vil være meget saa Medlemmer, der ræsonnerer som det ærede Medlem, at de ville foretrække det for, at Loven kommer ind i sin nuværende Stiksejelse, og jeg kan derfor kun i det hele taget tilraade Tinget i Genhold til den fra Udvalget fremkomne Erklæring at vedtage Forslaget, som det nu foreligger.

Ordføreren (Madsen): Jeg ønsker blot at sige, at det Alternativ, det ærede Medlem (Det. Hansen) henviste til, at udsætte Sagen til næste Samling, hverken kan eller vil jeg være med til. Det var naturligvis en bekvem Maade at slippe fra Banstigeligheden paa i Djebligt, men saa kommer Sagen igen for i næste Samling, og saa staa man over for det samme Spørgsmaal, saa skulde man træffe den samme Afgørelse, og saa ved jeg ikke, at jeg vilde have nogen som helst Mulighed for eller Udsigt til i næste Samling at være af en anden Mening, end jeg er for Djebligt. Saa vil man kun staa over for det Ansvar, at, hvis det nu fandtes, at der ikke var overvejende Grunde til at stemme mod denne Bestemmelse, man saa ikke blot har forsinket denne Sag, men muligvis i Forbindelse dermed en hel Del Reformer, hvis Udførelse man i øvrigt er enig om, thi det at tage Paragraffen ud og tage den øvrige Sølvs, tror jeg ikke der er Mulighed for. Altsaa sagde jeg til mig selv: Her er et Spørgsmaal, som det gælder om at overveje, at afgøre, om det bør gøres eller ikke gøres, og jeg har overvejet det efter min bedste Evne og er kommet til det Resultat, som jeg har udtalt, og jeg tillader mig i saa Henseende at stille min Mening over for den ærede Talers; jeg har henvist til historiske Kendsgerninger, til forskellige Landes Lovgivning og til alle de Forfattere, som jeg har haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med, og til det Faktum, at dette Spørgsmaal ikke har været rejst i nogen Krig siden 1819, at man ikke har set den Paastand fremfat, at et Stik paa Grund af, at der var en fremmed Partrederi i det, skulde kondemneres. Det er, historiske Kendsgerninger, jeg har henvist til baade i Teori og Praksis, og lige over for disse Kendsgerninger og over for den Betragtning, som ganske naturligt forklarer, at Spørgsmaalet ikke er rejst, har jeg ingen Betænelighed ved at gaa til en Ordning som den foreslaaede. Men da jeg for mit Vedkommende ikke vil tage Ansvaret paa mig, har jeg været med til at erhverve den Erklæring fra Udenrigsministeren, som foreligger, og jeg vil gøre opmærksom paa, at den indledes saaledes, at vi have spurgt, om